

แต่งเรื่อง
Shoutarou Mizuki
ภาพประกอบ
Souichi Ito
แปล
ปัทมวิมล

ผู้เรียนในห้องใหม่
สายพันธุ์
จอมมาร

ACT1 กำเนิดจอมมารใหม่

ผู้รู้และอร่อย
สายพันธุ์
จอมมาร

โคโรเน:

.....
มนุษย์สังเคราะห์ในนาม
ลึลลาตานที่ถูกรัฐบาล
ส่งมา ประกอบติดอาคุโตะ:
เพื่อคุ้มกันและสอดส่อง

อัททริ จุนโกะ:

.....
หัวหน้าห้องจอมจริงจัง
หลงคิดจำอาคุโตะกรรมศ
หักหลังจอมบอดอาคุโตะ:
เป็นศัตรู

ไซะ เคนะ

สาวเซ่ออ๋อสนิท
มาเจอกับอาคุโตะ
ด้วยความบังเอิญจน
ตามเกาะติดหนีบ

ไซ อาคุโตะ

พระเอกของเรื่อง (ว่าที่)
จอมมาร
อยู่ตรงนั้น

“อ๊ะ ทะ โหะที.....!”

เมื่ออาคุโตะรู้ตัวว่ากำลังคร่อม
เคนะอยู่ จึงพยายามลุกขึ้น

“ว้าย มะ ไม่ได้นะ!”

LIGHT NOVEL

ในความดูแลของ **DEXPRESS PUBLISHING**

นักเรียนน้องใหม่ สายพันธุ์จอมมาร เล่ม 1 กำเนิดจอมมารจำเป็น

ประพันธ์โดย Shoutarou Mizuki

ภาพประกอบโดย Souichi Itou

แปลโดย ปีกอิคารุส

ICHIBAN USHIRO NO DAI MAOH 1

© 2008 Shoutarou Mizuki & Illustration by Souichi Itou

Originally published in Japan in 2008 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Thai translation rights © 2010 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-7315-11-9

บรรณาธิการบริหาร กวิน ไรจน์รัตนวานิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์

กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิสิทธิ์แสง, วรณกุล ทรัพย์สิกรรม

ฝ่ายผลิต อูบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2553

เพลทสีและชาวตา สุรศักดิ์ फिल्ม์ โทร. 02-332-9879-84

พิมพ์ บริษัท ทวีวัฒนะการพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 ถนนสน 9 ถนนงามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์ 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

โฮมเพจ : <http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

หนังสือเล่มนี้ได้รับลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมายในการจัดทำ แปล และเรียบเรียงเป็นภาคภาษาไทย

และจัดพิมพ์จัดจำหน่ายแต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของ

หนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ

อิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

สารบัญ

บทนำ	11
1. จอมมารถือกำเนิดซะแล้ว	21
2. ผู้สังเวยเหตุการณ์สุดพิลึก	63
3. รูนไฟผู้แฝงไปด้วยเล่ห์กล	109
4. สาวน้อยผู้คิดเป็นตุเป็นตะ	167
5. ภัยคุกคามจากการมองโลกในแง่ดี	197
บทส่งท้าย	221

บทนำ

เวลาที่สองกลางดึกสงบที่ทุกผู้ต่างก็พากันหลับไหล
บนท้องฟ้ายามรัตติกาลกลับมีแสงสว่างดวงน้อยพุ่งพาดผ่าน
หากผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้แหงนหน้าขึ้นมอง ก็คงจะเข้าใจทันที
ว่าสิ่งนั้นคืออะไร แสงสว่างดวงนั้นไม่ใช่ทั้งดาวตก วิหค หรือเครื่องบิน
ใดๆ หากแต่เป็นแสงเรืองรองของมานาจากการใช้คาถาเหาะเหินเดิน
อากาศของจอมขมังเวทย์นั่นเอง

ผู้ที่กำลังเห็นฝ่าบรยากาศอันเย็นยะเยือกนั้นคืออัสตรีเจ้าของ
ผมสีดำในชุดเสื้อโค้ทยาวที่ดูหรูหรา เหนือภาพที่หลังออกจากใบหน้าของ
เธอไหลย้อยลงมาถึงคาง จากนั้นกระเซ็นเลยไปด้านหลังจนสลายกลายเป็น
หมอก ดูเหมือนว่าสีหน้าที่เคร่งเครียดของเธอจะไม่ได้มีสาเหตุมาจาก
ความหนาวเหน็บของค่ำคืนแต่เพียงอย่างเดียวเสียแล้ว

สัญลักษณ์สีเงินที่สองประกายวาววับอยู่ตรงส่วนหน้าอกของเสื้อโค้ทยาวนั้น มีลักษณะเป็นกางเขนสองชั้นที่ถูกเลื่อยพันด้วยคาบแอปเปิ้ล สิ่งนี้คือวัตถุซึ่งผู้ที่ถูกเรียกขานว่าผู้ใช้มนต์ดำของแผ่นดินนี้นิยมพกติดตัว

มือเล็ก ๆ ที่กำจับสัญลักษณ์นั้นไว้ โผล่ออกมาจากข้างในของเสื้อโค้ท...สตรีผู้นี้กำลังโอบอุ้มทารกตัวน้อยอยู่คนเดียว

เธอใช้มือข้างหนึ่งรั้งตัวทารกไว้พลางเหลียวกลับไปมองเบื้องหลังการใช้เวทลอยตัวนั้นทำให้เกิดความสั่นไหวของมาน่า หากมีผู้ไล่ตามมา ย่อมต้องจับสัมผัสได้อย่างแน่นอน แต่เท่าที่เห็น ไม่มีใครจางของใครไล่ตามเธอมา แม้ว่าการลอยตัวกลางอากาศของเธอจะสร้างความสั่นไหวของมาน่าอย่างรุนแรงจนสามารถจับตำแหน่งได้จากที่ไกลๆ ก็ตาม

“ขอแค่เพียงไม่ให้รู้ตำแหน่งของเด็กคนนี้...”

เธอพูดกับตัวเองพลางร่อนลงบนแผ่นดินเป้าหมายที่อยู่เบื้องหน้าเพื่อลบสัมผัสของตน จากนั้นก็เดินฝ่าท่ามกลางความมืดมิดโดยไม่ใช้เวทมนตร์ให้แสงสว่างใดๆ....จากการตรวจสอบยืนยัน เธอมั่นใจว่าถนนแคบๆ ในป่าแห่งนี้จะนำเธอไปสู่หมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง แม้จะเป็นสถานที่ที่เธอไม่รู้จัก แต่หากดูจากการจัดวางสิ่งก่อสร้างและสัญลักษณ์ที่สลักเสลาอยู่บนประตูหน้าของหมู่บ้านแล้ว เธอแน่ใจว่าที่นี่คือจุดหมายของเธอไม่มีผิด

ทั่วทั้งหมู่บ้านเรียบสอาด แม้จะมีผู้อยู่อาศัยเพียงไม่กี่ร้อย แต่โบสถ์ขนาดพอเหมาะที่ตั้งอยู่ใกล้ปากทางเข้าก็มีอุปกรณ์สำหรับพิธีล้างบาปตระเตรียมไว้ อย่างน้อยๆ เด็กคนนี้ก็คงจะได้รับพิธีล้างบาป นับเป็นโชคที่ดีที่คำสอนของเทพโค-โลอันเป็นเทพเจ้าถิ่นสั่งสอนให้ผู้คนมอบความรักความเมตตาให้แก่เด็ก จึงเหมาะจะเป็นสถานที่ที่จะฝากฝังเด็กคนนี้ได้

ฝากฝังไว้ได้.....

นี่ก็ได้อีกนั่น ความรู้สึกที่ละม้ายคล้ายความผ่อนคลายก็แผ่ซ่านไปทั่วตัวเธอ ใช้สิ ลูกของเรา ลูกผู้เป็นความปรารถนาหนึ่งเดียวของเรา ขอฝากฝังไว้กับผู้คนที่ชีวิตอยู่ภายใต้แสงสว่างเหล่านี้ด้วยเถิด

“ขอให้ลูกมีชีวิตอย่างสงบสุข และจงแข็งแกร่งขึ้นเพื่อวันแห่งชะตากรรมที่จะมาเยือน”

เธอสวดบริกรรมคำภาวนาพร้อมกับถอดเสื้อใต้พยาวออกพันรอบตัวทารก จากนั้นก็วางลงหน้าประตูอย่างอ่อนโยน

“บุตรแห่งความหวังของพวกเรา.....”

เธอวิ่งจากไป แต่ก็ไม่ได้กลัวจะหันกลับมามองทารกน้อยด้วยสายตาของมารดาที่เป็นห่วงบุตร...แต่ทว่า...

“ ! ”

พริบตา นั้น สีหน้าของเธอดูราวกับจะตระหนักถึงความผิดพลาดของตน ทำให้เธอต้องเปลี่ยนหน้ากลับมามองทางข้างหน้าในทันที

สาเหตุเป็นเพราะดวงตาของทารกน้อยที่เธอมองเห็นอย่างแจ่มชัดท่ามกลางความมืดนั่นเอง

ทารกน้อยไม่ร้องไห้หากแต่จ้องมายังเธอ สายตาคู่นั้นแลดูไม่เหมือนสายตาของทารกอายุไม่ครบขวบ มันเป็นสายตาที่เลื่อนลอย ผิดหวัง ท้อแท้...เหมือนกับสายตาของผู้ชายหงอย วัยยี่สิบที่ถูกฝ่ายหญิงบอกเลิกก็มีปาน

—— ช่วยไม่ได้สินะ เพราะเรามันไม่ดีเอง.....

สายตาของทารกน้อยเหมือนต้องการจะสื่อออกมาเช่นนั้น

“ชะตากรรมของลูกอาจจะไม่เป็นไปตามที่ถูกคาดหวังไว้....ไม่สิ
บางที แบบนั้นอาจจะจะเป็นสิ่งที่พวกเราต้องการก็เป็นได้....”

เธอบ่นพึมพำกับตนเองเพื่อปลงความกังวลก่อนจะหายลับ
เข้าไปในป่า

ทารกที่เป็นต้นเหตุถูกทอดทิ้งให้เดียวดายตามลำพัง เจ้าหนู
แหม่มมองท้องฟ้าเหมือนจะคลุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น.....

เวลาล่วงเลยไปสิบปี

ทารกน้อยที่เคยแหม่มมองท้องฟ้าคนนั้นเติบโตใหญ่กลายเป็น
เด็กชายผู้ซึ่งกำลังแหม่มมองท้องฟ้ายามกลางวันอย่างเหม่อลอย มีคน
ตั้งชื่อให้เขาว่า อาคุโตะ เด็กน้อยเติบโตมาด้วยนิสัยเจ้าปัญหา เมื่ออายุย่าง
เข้าห้าปีอันเป็นช่วงพีคของจิตใจ อาคุโตะกลายเป็นเป็นเด็กที่มองชีวิตได้
อย่างถ่องแท้และตระหนักในตนเอง เมื่อครั้งที่เขาอายุได้ห้าปีเต็ม อาคุโตะ
ข้าเลื่อมมองตารางกำหนดการที่คุณครูในสถานกำพร้าเขียนขึ้นเพื่อกำหนด
สิ่งที่เด็กๆ ต้องปฏิบัติในหนึ่งวันแล้วจึงเอ่ยถามขึ้นว่า

“ถ้าไม่ทำตามนั้นจะถูกโมโหหรือครับ? หรือเป็นเพราะพวกผม
อ่อนแอเลยต้องควบคุม?”

คำถามนั้นทำเอาคุณครูจนสนเท่ห์ไปตามๆ กัน.....หรืออย่าง
ตอนเดินทางไกลขึ้นภูเขาไปชมวิวกัน ตอนที่เขากำลังทานอาหารกล่อง
ซึ่งดูห่วยห่วยกว่าทุกครั้ง จู่ๆ อาคุโตะก็ตระหนักถึงความจริงบางอย่าง

“นี่ช่างเป็นสิ่งที่ผมเพื่อยเหลือเกินสำหรับตัวเราที่อยู่ตรงนี้ การที่ไม่ต้องทำอะไร แต่กลับมีคนอื่นคอยสร้างความสุขให้ก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีอยู่ แต่จากนี้ไป หากตัวเราไม่ทำงานเพื่อผู้อื่น ความสุขก็คงจะไม่มีทางมาถึงแน่”

เขาพูดต่างๆ ที่น้ำตานองหน้า

อาคุโตะใช้ชีวิตอย่างสงบเรียบง่ายในสถานกำพร้าเรื่อยมาด้วยนิสัยเช่นนั้น ถึงเขาจะเป็นเด็กที่ดูแปลกกสั๊กหน่อย ทำตัวไม่อยู่กับร่องกับรอยไปบ้างในบางโอกาส แต่ด้วยความคิดต้งมั่นว่าจะทำตัวเป็นคนดี ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร อาคุโตะจึงไม่เคยก่อเรื่องอะไรร้ายแรงเลย แม้แต่ครั้งเดียว จนเมื่อเขาอยู่บนประมุขและมีอายุได้สิบขวบก็มีพ่อแม่บุญธรรมมารับอุปการะเขาจากสถานกำพร้า ตอนนั้นเองที่เรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น สาเหตุมาจากเด็กผู้หญิงอายุไล่เลี่ยที่เข้ามายังสถานกำพร้าแทนเขา

จริงอยู่ว่าเด็กคนไหนก็ต้องร้องไห้ถ้าพ่อแม่เสียชีวิตและต้องเข้าสถานกำพร้า แต่เธอคนนี้อาแต่ร้องไห้และร้องไห้ไม่ยอมหยุด อาคุโตะยื่นนั่งมองดูเธอหลังจากรู้ตัวว่าเธอคนนี้เป็นต้นเหตุทำให้ไม่มีใครมาส่งเขาที่หน้าประตูเลยต่างๆ ที่วันนี้เป็นวันดีสำหรับเขา เหล่าคุณครูในสถานกำพร้าเริ่มปลอบประโลมเธอตามปกติ จริงๆ แล้วก็เฝ้าทำตามคู่มือหรืออะไร แต่เพื่อให้ฝ่ายที่ถูกปลอบเจ็บช้ำน้อยที่สุด คุณครูจึงมักจะเลือกใช้วิธีที่ชินมือเสมอ บ้างก็พูดปลอบอย่างอ่อนโยน บ้างก็เล่นตุ๊กตาให้ดูแทนที่จะเอาใจใส่จริงๆ กลับดูเหมือนการโปรยคำหวานพอเป็นพิธีเสียมากกว่า อาคุโตะเองรู้สึกดีเพราะเคยมีประสบการณ์มาแล้วไม่น้อย ด้วยนิสัยส่วนตัว เขาจึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเป็นทุกข์เป็นร้อนไปด้วย ท่าทีของคุณครูนอกจากไม่ช่วยให้เด็กกำพร้ายิ้มออกแล้ว ยังจะทำให้เด็กทุกข์หนักกว่าเดิมเสียอีก...แต่เมื่อเวลาผ่านไป อาคุโตะก็ตระหนักว่าเธอคนนี้ไม่ใช่คน

ธรรมดา เมื่อได้รับเครื่องประดับของเล่น เธอจะให้ความสนใจใคร่รู้หนึ่ง จากนั้นก็กลับมาร้องให้ซ้ำอีกครั้ง

อาคุโตะตกลงใจว่าจะหยุดน้ำตาของเธอให้ได้ หลังจากที้นำสัมภาระไปเก็บยังบ้านที่รับเลี้ยงเขา อาคุโตะก็ย้อนกลับมายังสถานเด็กกำพร้าเพื่อนำกระเป๋าสื่อผ้าขนาดใหญ่มาคืนที่ประตูทางเข้า จากนั้นก็เดินดุ่มๆ เข้าไปในย่านการค้ากลางตัวเมือง แวะเข้าร้านของชำร่วยร้านเดียวในเมืองที่มีเพชรพลอยขาย ใช้เงินค่าใช้จ่ายสำหรับอนาคตซึ่งมีมูลค่าราวๆ เงินค่าแรงหลายเดือนของผู้ใหญ่ที่เขาได้รับมาเพื่อซื้อเครื่องประดับมณีอันหนึ่ง แล้วจึงเดินทางกลับสถานกำพร้า ที่นั่นเอง.... เธอคนนั้นยังคงร้องให้ไม่หยุดหย่อนจนเหล่าคุณครูเริ่มจะระอา

อาคุโตะเบียดตัวผ่านพวกคุณครูเข้ามายืนต่อหน้าเธอที่ยังนั่งหมอบอยู่ เขาขมุกขมองของเด็กคนนั้นเพื่อตักเตือนเธอให้เงยขึ้น พวกคุณครูพยายามจะเข้ามาห้ามด้วยอารามตกใจ แต่อาคุโตะก็ยื่นเครื่องประดับมณีที่ซื้อมาให้เธอดูโดยไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ครู่หนึ่งผ่านไปกว่าที่จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เธอก็หยุดร้องให้ดวงตาที่กลมโตนั่นจึงไปยังอาคุโตะด้วยความงุนงง

เธอใช้มือกลมบ้อมของเธอชี้ตาจนเส้นผมที่เป็นกระจุกรุงรับบนหัวเธอโยกไหว เรือนผมของเด็กหญิงมีสีแดงฉานเหมือนไฟ ทำให้อาคุโตะรู้สึกเหมือนเห็นเพลิงที่กำลังลุกไหม้อยู่ก็ได้ แม้ว่าเด็กผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวนี้จะดูน่ารักน่าชังไม่ต่างกัน แต่สำหรับเธอคนนี้ ถึงจะโตเป็นผู้ใหญ่แต่คำหาก็คงจะไม่เปลี่ยนไปสักเท่าไรนัก

หลังจากยึดเครื่องประดับมณีใส่อุ้งมือของเธอไว้ อาคุโตะก็เบือนหน้าออกมา หนูน้อยไม่ได้ขีตขึ้นอะไร แต่เมื่อเธอก้มลงมองเครื่องประดับมณีเงินรูปนกที่มีอัญมณีฝังในดวงตา เธอก็ทำหน้าตกใจแล้วหันมามองที่

อาคุโตะ แม้จะเป็นเด็กแต่เธอก็รู้ว่ขึ้นไหนเป็นของแท้ แถมยังเป็นของที่มีมูลค่าสูงเกินกว่าเด็กๆ จะเป็นเจ้าของเสียด้วย อาคุโตะหันไปทางคุณครู โดยที่ไม่สบตาเธอแม้แต่บ่อย แล้วจึงพูดขึ้นมาว่า ถึงสิ่งนี้จะเป็นของแพง แต่ก็ยังเป็นของของเธอแล้ว คุณครูช่วยดูอย่าให้ใครมาขโมยไป แล้วก็ให้เธอเก็บไว้กับตัวสักชั่วระยะเวลาหนึ่งก่อน

“อะ ขอขอบคุณ”

เด็กหญิงพูดออกมาทั้งๆ ที่ยังคงนั่งอยู่ เธอมองหน้าอาคุโตะ สลับกับเครื่องประดับผมนั้นด้วยท่าทีราวกับกำลังถือวัตถุระเบิดเอาไว้ อย่างไรวางงั้น

“จากนี้ไปผมจะตั้งใจทำงานด้วยตัวเอง ดังนั้นเงินที่คนอื่นให้มา ผมไม่ต้องการหรอก ตอนเธอออกจากสถานกำพราง จะเอาเงินไปขายเป็นเงินหรือเก็บไว้ก็ตามใจ มันเป็นของเธอแล้ว สุดท้ายนี้ก็อยากให้เธอจำไว้ว่า คนเราเนี่ยหยุดร้องให้ได้ง่ายๆ เมื่อได้รับสิ่งของ.....แต่จะว่าไป ถ้าไม่ใช่ของแพง เธอก็คงไม่หยุดร้องซะนะ เธอคงเป็นเด็กไม่ธรรมดาที่สามารถยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับจอมมารได้เลยละมัง”

อาคุโตะพูดจบก็เดินกลับไปยังที่ที่เขาวางกระเป๋าเสื้อผ้าเอาไว้ เมื่อไม่มีอะไรมาเหนี่ยวรั้งแล้ว เขาก็นำเสื้อโค้ทยาวนั้นมาคลุมบ่าอีกครั้ง

“จะไปไหนหรือ?”

เด็กหญิงเอ่ยปากถาม

“ไปจากที่นี่ละ”

“เดี๋ยวลี เราน่าจะเป็นเพื่อนกันได้นะ”

“น่าเสียดยาอะนะ แต่อย่างเธอคงอยู่สถานกำพรางแค่นี้ก็ปีนหรือออก ถ้าตอนนั้นเธอยังเก็บเครื่องประดับผมชิ้นนั้นไว้ ผมก็คงจะจำเธอได้ แล้วสักวัน เราอาจจะได้เจอกันอีก.....ผมไปละ”

จบประโยค อาคุโตะก็ก้าวออกจากสถานกำพร้าโดยที่ไม่รอฟังคำตอบของเธอ

วันเวลาผ่านไปห้าปี

บ้านที่รับอุปการะอาคุโตะไปเป็นครอบครัวของอัศวินหัวๆ ไปปกติแล้วอัศวินมักจะรับเด็กกำพร้ามาเลี้ยงดู การรับอาคุโตะมาพูดได้ว่าเป็นการทำตามประเพณีเท่านั้นเอง แม้ว่าอาคุโตะจะไม่มีปัญหากับชีวิตแบบนี้ แต่ในทางกลับกัน เขาก็รู้สึกว่าคุณภาพแวดล้อมเช่นนี้ทำให้เขาเข้ากับพ่อแม่บุญธรรมลำบาก ด้วยสภาพแวดล้อมบวกกับนิสัยของตัวเอง อาคุโตะเองทำให้ช่วงเวลาห้าปีที่ผ่านมาเป็นห้าปีที่อึดอัดสำหรับตัวเขา

ทุกๆ เช้าอาคุโตะจะตื่นก่อนรุ่งสางเพื่อส่งนม หลังโรงเรียนเล็กก็จะทำงานในร้านกาแฟ พอเวลาตกดึกก็ศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเองเพื่อเตรียมสอบเข้า นี่คือการางชีวิตประจำวันในแต่ละวันของเขา ช่วงนี้เองที่อาคุโตะเติบโตใหญ่ขึ้นมาเป็นหนุ่มรูปงามชนิดที่เด็กผู้หญิงคนไหนก็ต้องชายตามองเขา แต่ด้วยวิถีชีวิตและอุปนิสัยส่วนตัว ทำให้เขาไม่เคยมีความสัมพันธ์รักๆ ใคร่ๆ กับเด็กผู้หญิงคนไหนเลย แม้เพื่อนสนิทสักคนก็ไม่มี หากมีเด็กผู้หญิงคนไหนพยายามเข้าหาเขาเพราะหน้าตา ก็จะถูกเขาพูดไล่ด้วยท่าทีกลัดกลุ้มว่า

“มนุษย์เราควรจะคบหากันโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง การมีความสัมพันธ์พิเศษกับใครสักคนนั่นถือเป็นจุดเริ่มต้นของการแบ่งแยก แต่หากมองความเป็นจริงแล้วก็รู้ว่าคนเราจะสนิทชิดเชื้อได้กับทุกคน โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งเวลาเห็นผู้หญิงสวยๆ สนทนากับคนอื่นอยู่ มันก็จะรู้สึกขี้อิจฉาขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ แต่ครั้งจะให้เข้าไปสนทนากับสาวสวยๆ เพียงเพื่อลบล้างความขี้อิจฉานั้น ผมก็ว่าไม่ถูก เธอจะคิดว่ายังไงบ้าง?"

จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ไม่ได้เจอผู้หญิงคนไหนในชั้นมัธยมต้นชอบเขาเลย..... อย่างว่าแต่กับผู้หญิงเลย กับคนที่มียศคนคิดเช่นนี้ แม้แต่ผู้ชายด้วยกันเองก็ไม่มีใครอยากคบเป็นเพื่อน

นิสัยก็เป็นประเด็นหนึ่ง แต่สาเหตุจริงๆ ที่อาคุโตะเลือกใช้ชีวิตเช่นนั้น ก็เนื่องด้วยว่าเขาตั้งใจจะสอบชิงทุนการศึกษาในระดับมัธยมปลายเพื่อเข้า 'วิทยาลัยเวทมนตร์คอนสแตน' ที่มีชื่อเสียงระดับโลก จากนั้นก็เข้าสอบเพื่อชิงสิทธิ์การเป็นจอมเวทแห่งชาติ....ถึงแม้ว่าการใช้ชีวิตอย่างมีดม่นไร้เพื่อนฝูงจะทำให้นิสัยของเขาพัฒนาไปในทางร้าย แต่ทั้งหมดก็เพื่อมุ่งสู่สิทธิ์ในการเป็นจอมเวทแห่งชาตินั่นเอง

จอมเวทแห่งชาติระดับหนึ่ง.....พวกเขาคือกลุ่มคนที่ขับเคลื่อนประเทศที่ชื่อว่าญี่ปุ่นแห่งนี้ ว่ากันตามประวัติศาสตร์แล้ว สามพันปีกว่าๆ ที่ผ่านมานี้มีจอมเวทแห่งชาติระดับหนึ่งคอยแบกภาระเป็นศูนย์กลางในการบริหาร พวกเขาเท่านั้นที่สามารถใช้เวทมนตร์ที่มีอยู่มากมายหลายแขนงเพื่อสังคมโดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ ได้

เป้าหมายที่มาจากความบริสุทธิ์ใจของอาคุโตะในการที่จะเป็นจอมเวทชาตินั้นก็เพื่อช่วยเหลือผู้คนในสังคม ถึงแม้จะดูว่ามีหลักการแต่สาเหตุนั้นก็มาจากสันดานดีของตัวเองบวกกับความคิดผ่องใสตั้งแต่ตอนที่อยู่สถานกำพร้าที่ว่า 'จงทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น' นั่นเอง

และแล้ววันที่สอบผ่านก็มาถึง อาคุโตะกระโดดโลดเต้นอย่างปลื้มปิติเพราะเขาจะได้เข้าไปใช้ชีวิตในหอพักนักเรียน มิหนำซ้ำยังมีทุนการศึกษาให้ เท่านั้นเขาก็ไม่ต้องคอยพึ่งพาผู้อื่นอีกแล้ว

อาคุโตะคิดเพียงแค่ว่าเขาจะมีโอกาสได้เกิดใหม่ เป็นคนใหม่
ที่ต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง.....ซึ่งก็จริงอย่างที่เขาคิด

หากแต่ว่า.....ตัวตนที่ว่่านั้นเป็นตัวตนที่เขาไม่เคยนึกไม่เคยฝัน
มาก่อนเลยในชีวิตว่าจะได้เป็น

ตัวอย่าง

1. จอมมารถือกำเนิดซะแล้ว

อาคุโตะก้าวเท้าออกจากรถไฟด่วนทางไกลที่มีรูปร่างคล้ายปลาหัวเตี้ยยาวลงมาขึ้นบนชานชาลาสีขาว จากนั้นจึงเดินลากกระเป๋าเดินทางผ่านหน้าจอมเวทผู้เชี่ยวชาญการขับเคลื่อนรถไฟ เขากำลังเปิดจอภาพมาอ่านที่อยู่เบื้องหน้าเพื่อยืนยันตารางเวลาอยู่

เหล่าผู้คนที่กำลังแออัดอยู่ในสถานีต่างก็มีเฝ้านัวร์และจุดยืนที่แตกต่างกันไป ผู้คนเหล่านี้บ้างก็เดินซื้อขนมขึ้นชื่อของเมืองหลวงที่มีหน้าตาคล้ายกับต้นหอมยาว บ้างก็เข้าแถวรอหน้าร้านหนังสือ ช่างเป็นภาพความจอแจที่เกือบจะเหมือนกับตลาดนัดเลยทีเดียวก็ได้ หากแต่ว่าท่ามกลางความขุขมุนนี่กลับไม่เกิดปัญหาใดๆ ขึ้นเลย ซึ่งสาเหตุก็เพราะจอมเวทรักษากฎมนตร์ดูดสีน้ำเงินที่กวัดแกว่งกระบองและดูแลสถานการณ์ด้วยท่าทีเบือนหน้าอยู่หนึ่งอง

เมืองหลวงนี้ยอดไปเลยแฮะ ถึงผู้คนจะพากันเคลื่อนที่กันตาม
อำเภอใจ แต่ก็ไม่ได้สับสนอลหม่าน เพราะคนเหล่านั้นเคยชินแล้วหรือ.....
ไม่สิ คนพวกนั้นต่างก็ดูของที่อยากได้ ไปในที่ที่อยากไป คนที่หยุดยืน
อยู่เฉยๆ ก็มี คงไม่ใช่แค่เพราะเหตุนั้นแน่.....จริงสิ บางทีคงเป็นเพราะ
ผู้ออกแบบโครงสร้างของสถานีนี้นึกว่าผู้คนยอมที่จะปรารถนาในสิ่งที่ตัวเอง
ต้องการ ก็เลยออกแบบสถานีให้มีความสอดคล้องกับการเคลื่อนที่ของผู้คน
เหล่านั้น.....พลังของจอมเวระระดับหนึ่งนี่มันยอดจริงๆ ด้วยสิ

อาคุโตะคิดเรื่องนั้นอย่างจริงจังเกินเหตุ พลังตรวจสอบตาราง
ที่ขายอยู่บนจอภาพมานากกลางอากาศ เพื่อหาสถานที่รอรับสไลยฟ้าที่
มุ่งหน้าไปยัง "วิทยาลัยเวทมนตร์คอนสแตน" ได้โดยตรง จุดหยุดรถ
กลางอากาศถูกสร้างขึ้นบนชั้นสูงสุดของสถานีเมืองหลวงที่มีความสูง
หลายสิบลเมตร การจะขึ้นไปบนนั้นได้ก็ต้องเดินผ่านบันไดอันยาวเหยียด
แต่ทันทีที่อาคุโตะเริ่มก้าวขึ้นบันได สายตาก็มองเห็นหญิงสาวที่มีท่าทาง
เงอะงะคนหนึ่งที่อยู่บริเวณกลางบันได

หญิงสาวผู้นั้นสวมใส่กิโมโน สวมมื้อมัดกระเป๋าใบใหญ่ที่ดูท่าทาง
หนักเอาไว้

—— สวมกิโมโนแบบนั้น คงจะเป็นคนในลัทธิของเทพีฮาร่า
ล่ะมัง

อาคุโตะรีบขึ้นบันไดแล้วส่งเสียงทักหญิงสาวจากทางด้านหลัง
“ผมช่วยถือสัมภาระให้มั๊ยครับ?”

หญิงสาวหันกลับมา มีสีหน้าแปลกใจชั่วขณะ แล้วจึงตอบกลับ
“งั้นก็รีบกวนนหน่อยนะจ๊ะ”

ทั้งเรื่องที่หญิงชราทำหน้าแปลกใจ หรือเรื่องที่อาคุโตะคิดว่า หญิงชราเป็นคนของลัทธิที่ว่ามันมีเหตุผลอยู่ ในสังคมที่ไม่ว่าใครๆ ก็ นับถือลัทธิบางอย่าง การแสดงออกตามคำสอนของลัทธินั้นๆ เป็นสิ่งพึง ปฏิบัติ นอกจากนี้ผู้คนมักจะพูดกันว่าสาวกลัทธิสีฮาร่านั้นคบหาด้วยยาก สำหรับพวกเขาที่แบกรับภาระในการปกป้องประเทศ หากพูดในแง่ดีก็คือ ภาควิชาใจในตัวเองสูง แต่ถ้าพูดในแง่ไม่ดีก็คือหยิ่งยะโสนั่นเอง

“บ้านของย่านะเป็นตระกูลขุนนาง ไม่ค่อยมีใครยอมยื่นมือมา ช่วยเหลือสักเท่าไรหรอกจ้ะ”

หญิงชรากล่าวเช่นนั้นพลางมองอาคุโตะราวกับว่ากำลังเห็นสิ่ง ประหลาด

“ผมว่าการช่วยเหลือคนถือของหนักเป็นเรื่องสมควรครับ..... ว่า แต่ที่ว่าขุนนางเมื่อก็คือ...”

อาคุโตะถามกลับเนื่องจากไม่คุ้นเคยกับคำดังกล่าว

“หมายถึงข้าราชการที่รับใช้เทพสีฮาร่าไงละจ้ะ บางครั้งคนใน ลัทธิอื่นก็เรียก อัสวิน หมายถึงคนที่มีความดีคงได้ละมัง?”

หญิงชราตอบคำถามอย่างสุภาพ

“จ้ะหรือครับ”

“ว่าแต่หนูเป็นนักเรียนของวิทยาลัยเวทมนตร์หรือ?”

“ใช่ครับ”

พออาคุโตะพยักหน้า หญิงชราก็ยิ้มแยมด้วยความยินดี

“ข้าวของนั้นเป็นของที่หลานย่าลืมไว้ หลานย่าก็เป็นนักเรียน ของวิทยาลัยนั้นเหมือนกัน แกจะกลับมาบ้านตอนวันหยุด แต่ก็ดันลืม สัมภาระทั้งหมดเอาไว้ที่บ้านซะได้”

“ทั้งหมดเลยหรือครับ?”

“พิลึก! ใหม้ย่ะจ๊ะ? หลานย่าแกแต่งตัวเดินไปโรงเรียนตามปกติเลยแหละ”

หญิงชรากับอาคุโตะหัวเราะออกมาพร้อมกัน แต่แล้วก็มีคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่ชั้นบนของบันได ไม่รู้ว่าเป็นเพราะได้ยินเสียงหัวเราะของพวกเขาหรืออย่างไร

“ท่านย่า! ว่าแล้วเชื่อว่าเป็นเสียงของท่านย่า!”

ผู้พูดเป็นสาวน้อยอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอาคุโตะและสวมชุดเครื่องแบบของ ‘วิทยาลัยเวทมนตร์คอนสแตน’ เธอมองหน้าหญิงชราสลับกับอาคุโตะด้วยความแปลกใจ

“ลืมของนะจ๊ะ”

หญิงชราพูดไปก็เข้าไป

“เอ? ลืมของเหรอ? ไม่จริงน้า... เอ!”

สาวน้อยเอามือทาบปาก ดวงตากลมโตเบิกโพลงด้วยความตกใจ เธอมีเรือนผมมันดวายเป็นประกาย ดวงตามืดเขียวที่อาจจะดูน่ากลัวเล็กน้อย แต่ก็ดึงดูดใจตราตรึงใจ หากแต่เธอกำลังแสดงออกถึงสีหน้าและอารมณ์อย่างเปิดเผยเสียจนเกือบจะพูดได้ว่าเกินงาม

—— ลืมกระเป๋าทั้งหมดแบบนี้ยังมีธุทาน ‘ลืมของเหรอ? ไม่จริงน้า’ ได้อีกแฮะ

อาคุโตะรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง สาวน้อยที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้าคนนี้น่าที่จะสร้างความประทับใจแรกพบในฐานะที่เป็นสาวงามผู้เยือกเย็นได้แล้วแท้ๆ.....ถ้าคุณเธอไม่ได้มีท่าทางที่ดูแล้วป๊าๆ เป๋อๆ แบบนี้

เธอมองหน้าอาคุโตะด้วยใบหน้าที่แดงระเรื่อ จากนั้นก็กระแอมไอออกมา

“ท่านยาคะ คนๆ นี้คือ?”

“อ้อ เขาช่วยยาถ่อกระเป๋าค้นหาๆ นี่นะจ๊ะ เป็นคนที่หาได้ยากในสมัยนี้เลยละ ท่าทางจะเรียนที่เดียวกันกับหลาน ยิ่งไงก็ช่วยดูแล..... ไม่สิ คงเป็นหลานมากกว่าที่เป็นฝ่ายถูกดูแล”

พูดจบ หญิงชราที่หัวเราะเหมือนเด็กๆ

“ไม่ใช่สิ ท่านยายก็!”

สาวน้อยแว้ดกลับร่ากับเด็กเล็กๆ ที่ถูกเข้าเฝ้า แต่เมื่อนึกได้ว่าอาคุโตะกำลังมามองอยู่ เธอก็กลับมามีหน้าขี้อายกระแอมไออีกครั้ง

“อะแหม.....ไม่เคยเห็นหน้าในโรงเรียนเลย คงเป็นนักเรียนใหม่สินะ ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันคือหัวหน้าห้อง A ชื่อ ฮัตโตริ จุนโกะ ขอขอบคุณที่ช่วยท่านยานะ”

จุนโกะโค้งคำนับจุดตั้งขามุไร ท่าที่พลั้วไหวเยือกเย็นสอดคล้องกับรูปร่างภายนอกนั้นสร้างความประทับใจที่ผิดแผกไปจากเมื่อสักครู๋โดยสิ้นเชิง

“ไม่ต้องขอบคุณอะไรหรอก”

อาคุโตะรีบปฏิเสธพลัน

“แหม ทำเป็นล่อมตัวไปได้ จันทักกลับก่อนนะจ๊ะ”

หญิงชราโค้งศีรษะให้อาคุโตะก่อนจะเดินลงบันไดไป ทั้งจุนโกะกับอาคุโตะไ้ตรงจุดรอรถบัสลอยฟ้า ทำให้บรรยากาศรอบตัวชวนอึดอัดขึ้นมา แต่เมื่อผ่านไปสักพัก ช่วงเวลาชวนอึดอัดนั้นก็ผ่านไป득สักพักและจุนโกะก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นมาก่อน

“..... นักเรียนใหม่ที่เข้ามา.ปลาย เหมอ หายากนะ”

หมวดนิยายแปล
แฟนตาซี - ไลก์โนเวล

9 786167 315119

ISBN 978-616-7315-11-9

ICHIBAN USHIRO NO DAI MAOH 1

© 2008 Shoutarou Mizuki & Illustration by Souichi Itou

Originally published in Japan in 2008 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

Hobby
JAPAN

DEXPRESS
PUBLISHING

ราคา 149 บาท

“อาชีพนอนาถ.....จอมมาร”

ด้วยจิตอยากทำตนเป็นประโยชน์ต่อสังคม อาคุโตะจึงสอบเข้า “วิทยาลัยเวทมนตร์ดอนสแตน” เพื่อเป็นจอมเวทระดับหนึ่ง แต่เพียงวันแรกของการเรียนก็โดนคำทำนายเล่นงานเอาจึงหนีบ ผลคือโดนเด็กสาวหัวท้นน้ำห้องเดียวแด่นแสนสาหัส แถมพ่วงด้วยสาวน้อยผู้มีพลังประหลาดตามเกาะเกาะ มีหน้าซำยังถูกมนุษย์สังเคราะห์ร่างผู้ทึงจากทางราชอาณาจักรคอยตามสอดส่องอีก ช่างเป็นชีวิตวัยเรียนที่แสนยุ่งเหยิงจริงา น้า

 LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN